

det, fordi de anvender ensidige og forkerte Midler ved Løsningen af begge Opgaver.

Den aktive Krisepolitik, den, som gaar ud paa at tilendebringe Krisen, kræver en snarest muligt tilvejebragt Ligevægt mellem Indtægts- og Udgiftssiden saavel i Borgernes private Økonomi som i Statens og den øvrige offentlige Økonomi. Det vil sige, at Pristallet maa føres ned dertil, hvor det skal være, for at Danmark kan være i Pagt med Guldlandenes Prisniveau, nemlig endnu 10 Points ned, til 174. For at naa dette kan der i alt væsentligt kun anvendes to Ting: Udgiftsnedsættelse paa de offentlige Budgetter og Nedsættelse af de Byrder, som hviler paa Borgerne. Det er disse to Midler, som er nødvendige for at faa Krisen tilendebragt.

For Statens Vedkommende er det min Overbevisning — jeg udtalte den i Fjor, og det har glædet mig, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har tiltraadt det i Aar —, at Rækkefølgen vedrørende disse Nedsættelser af de offentlige Byrder maa være den: først Takstnedsættelser. Det næste maa nødvendigvis være en Nedsættelse af saadanne Told- og Forbrugsafgifter, som endnu hviler paa det almindelige Nødvendighedsforbrug. De egentlige Luksusafgifter kommer aldeles ikke i Betragtning i denne Henseende. Jeg kunde derfor meget vel være enig med det ærede Medlem Hr. Martin Hansen i, at set ud fra et Krisesyndpunkt vil der ikke være det fjerneste i Vejen for at forhøje Skatten paa Alkohol. Det er her helt andre Betragtninger, som maa gøre sig gældende, nemlig, om Staten overhovedet vil være i Stand til at indvinde Afgiften, hvis den forhøjes, og det betvivler jeg. Men ud fra Krisesyndpunkt kunde man meget godt forhøje saadanne Luksusafgifter. Men naar Takstnedsættelsen er gennemført, er det næste, som Staten maa gøre, at nedsætte Told- og Forbrugsafgifter, der, hvor saadanne endnu hviler paa det almenfornødne Forbrug.

Det siger sig selv, at de direkte Skatter kan man ikke vende sig mod paa nærværende Tidspunkt. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mener, at senere kommer Turen til dem, vil jeg sige: Nej, det gør den ikke, for vore direkte Skatter til Staten er paa ingen Maade af en saadan Karakter, at et normalt virkende Erhvervs-

liv og Borgere, virkende under normale Forhold, ikke kan bære dem. Satsene er rimelige. Der er intet, der taler for, at under normale Forhold er det der, man skal rette Blikket hen. Med Hensyn til Kommunerne er Forholdet et andet. Bortset fra de Bykommuner, som producerer visse Nødvendighedsartikler, har Kommunerne jo kun direkte Skatter til at dække deres Udgifter med. Derfor er efter Statens Nedsættelse af Takster en Nedsættelse af de kommunale direkte Skattebyrder det, Krisen kræver.

Det glæder mig, at der paa dette Punkt dog er en meget stor Del af denne Forsamling, som ser, hvad der er det nødvendige og rigtige. Gennemfører man denne Politik, og gennemfører man Udgiftsnedsættelsen med tilstrækkelig Kraft, vil der være Mulighed for at bringe Landet i økonomisk Lave; men gør man det ikke, kommer Landet ikke i økonomisk Lave igen, og saa forlænges Krisen mere og mere, og det bliver mere og mere vanskeligt at finde Udveje til at lindre den.

Derfor er det en Betingelse for at kunne gennemføre en lindrende Politik, at den føres under den kraftigst mulige Forstaaelse af, hvad der er nødvendigt for at tilendebringe Krisen. Lindring er nødvendig for Erhvervenes Ejere i Form af Hjælp til at hindre, at i øvrigt sunde Virksomheder gaar under. Hjælp til at bistaa i øvrigt sunde Virksomheder til at overleve Krisen. Og for Erhvervslivets Arbejdere er det Hjælp til dem, for at de skal kunne eksistere, enten gennem offentlige Arbejder eller gennem fornødne Understøttelser. Den højtærede Socialminister har sagt, at man fra radikal Side og jeg som Ordfører havde udtalt, at man ikke vilde give Hjælp eller Bevilling til Arbejderne i denne Tid. Hvor kan den højtærede Minister dog tro noget saadant? Da den højtærede Minister første Gang fremsatte denne Udtalelse, gav jeg ham Svar paa Stedet, at i samme Omfang, kunde man være vis paa, at der ogsaa vilde blive ydet Adgang dertil i Aar. Nej, hvad jeg har ment, det er, hvad jeg har sagt den Gang, jeg selv stod med Ansvar og skulde bøde paa Arbejdsløsheden. Det ærede Medlem ved, at i lang Tid har jeg haft dette Spørgsmaal at tumle med, og jeg har sagt